

imod at bestaa ogsaa i Fremtiden. Nej, skulle vi fjerne Raaheden, saa maa vi søge at blive af med Aarsagerne til den, og det sker, forekommer det mig, paa bedste Maade derved, at Samfundet træder til og opfylder den Pligt, som disse Børns Forældre ikke kunne opfylde, idet det søger at opdrage dem paa Anstalter eller i Børnehjem. Flere ærede Medlemmer, saaledes det ærede 2det kongevalgte (Goos), det ærede Medlem for 12te Kreds (Barentsen) og det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen) vare alle enige om Nødvendigheden af at skride til saadanne Foranstaltninger. Staten maa tage sig af de Børn, som leve under saadanne Vilkaar, at de ikke kunne faa den fornødne Opdragelse. Man maa i øvrigt glæde sig over, at mange dele dette Syn. Der er en stærk Bestræbelse oppe for at komme forsømte Børn til Hjælp, og der er jo ogsaa gjort Tilløb til Foranstaltninger i den Retning fra Lovgivningsmagts Side. Jeg skal minde om, at i Samlingen 1900—01 blev der af den daværende Justitsminister, det ærede 2det kongevalgte Medlem, indbragt et Lovforslag om Forsorg for vanartede, vanrøgtede og forbryderiske Børns Opdragelse. Dette Lovforslag indeholdt ganske sikkert ikke store Ting, idet det nærmest havde til Formaal at styrke de private Bestræbelser, der gøre sig gældende i denne Retning. Det søgte dog ogsaa at udruste Autoriteterne med en noget større Myndighed over for Forældre, der forsømme deres Børn, ligesom det gik ud paa at indføre en Kontrol med Forholdene paa Opdragelses- og Børnehjem. Selve Staten skulde imidlertid ikke give ret meget til Opgavens Løsning. Skønt Forslaget saaledes efter min Opfattelse ikke var tilstrækkelig vidtrækkende, erkendtes det dog den Gang fra alle Sider at indeholde Bestemmelser, der pegede i den rigtige Retning. Jeg haabede, den Gang det ny System kom til Roret, at denne Lovgivning vilde blive fortsat og videre udviklet. Jeg har ikke hidtil mærket noget dertil, men jeg haaber stadig, at det vil komme, og at den højtærede Justitsminister vil interessere sig varmt for denne Opgaves Løsning.

Med Hensyn til selve Lovforslagets Bestemmelser ere de jo gennemgaaede særdeles omhyggeligt af de juridiske Medlemmer, vi have den Ære at have her i Tinget, saa at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa. Kun tillader jeg mig at bemærke, at § 2 vil jeg ikke kunne stemme for i den Form, hvori den foreligger. Jeg

kan slutte mig til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds i hans Omtale af § 4, hvorom han sagde, at den stemplede Loven som en Klasselov. Jeg er fuldt ud enig heri og vil selvfølgelig heller ikke kunne stemme for denne Paragraf. Derimod er der andre Bestemmelser, jeg meget godt kan sympatisere med, jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun nævne, at Reglerne i 3die Kapitel om betingede Straffedomme have min fulde Tilslutning, jeg vilde ønske, at der kunde komme noget praktisk brugeligt ud deraf.

Det glæder mig, der er Udsigt til, at Lovforslaget bliver behandlet i et Udvalg. Jeg nærer da Haab om, at de humane Opfattelser, som her fra forskellig Side have gjort sig gældende under Drøftelsen af denne Sag, maa kunne vinde Tilslutning inden for Udvalget, saa at det Resultat, dette kommer til, maa blive tilfredsstillende, idet man bortskærer alt det onde, som er i Lovforslaget, og under alle Omstændigheder Bestemmelserne i § 2, thi jeg betragter denne Paragraf ikke alene som uheldig med Hensyn til den almindelige Udvikling i vor Befolkning, men jeg mener, at dens Vedtagelse vilde være en Ydmygelse for vor Nation.

Nellemann: Denne Sag har nu været Genstand for en saa vidtløftig Behandling, at jeg skal bestræbe mig for at være kort. Jeg vil dog gerne med nogle Ord præcisere min Stilling til de foreliggende Spørgsmaal. Jeg vil kunne stemme for, at legemlig Revselse kan anvendes som disciplinært Tvangsmiddel i Tvangsarbejdsanstalter, skønt jeg ikke betragter det som heldigt og gaar ud fra, at det i alt Fald kun benyttes som det sidste Nødsmiddel, naar de andre disciplinære Straffe ikke have hjulpet. Min Opfattelse paa dette Punkt er den, at der i en saadan Anstalt maa være Disciplin — det er vel alle enige om —, og naar de sagkyndige nu mene, at Adgang til legemlig Revselse er nødvendig for at opretholde Disciplinen, bøjer jeg mig og tror at burde stemme derfor. Kun skal jeg bemærke, at jeg egentlig ikke indser, hvorfor man, naar man først accepterer Princippet, vil indskrænke Adgangen til legemlig Revselse til Voldsforbrydere. Det er jo ikke en Slags Efterstraf, som rammer vedkommende for den Forbrydelse, for hvilken han er indsat i Anstalten, det er en Straf eller, rettere udtrykt, et Tvangsmiddel, hvorved han skal nødes til at bøje sig under Disciplinen, men dette maa jo gælde alle, der ere i en saadan Anstalt